

Francesc Romeu (Silla, Horta, 1974) dirigeix la Fundació Jaime Vera, dependent del PSOE. Diputat a Madrid del 2000 al 2004, la seua figura anava lligada a la de Ciprià Ciscar. Com Alarte, de qui s'ha distanciat molt, però.

Arribareu al Palau de Congressos amb prou avals per a erigir-vos en candidat?

—Sens dubte! No perquè jo ho pense, sinó perquè la gent signa els avals i és qüestió de dies. Podia tenir dubtes fa tres mesos, però ara els delegats ja són escollits i se signen els avals. De segur que seré al Palau de Congressos dient-hi la meua.

—**Seguríssim?**

—Seguríssim.

—**Sens dubte?**

—Sens dubte.

—**Ben pocs s'ho esperaven.**

—No vaig ser dels primers a llançar-m'hi, ni tinc els aparells orgànics darrere meu... Ha estat una campanya intensa, amb molta complicitat, amb molts voluntaris. Quan hom treballa, els fruits acaben arribant.

—**Hi haurà fusions de precandidatures abans del divendres 26?**

—Entenc que cadascú de nosaltres ens presentem per esdevenir secretari general. Així ho entenc jo, vaja. Ara bé, cadascú sabrà quina estratègia segueix. Jo espere que cada company tinga llibertat no sols a l'hora d'avaluar, que és una cosa més pública, sinó a l'hora de votar, que és quan vindrà la sorpresa.

—**O siga que hi haurà delegats que han avalat X i votaran Y.**

—N'estic segur. Coneixent aquest partit, n'estic segur. N'hi ha que signen els avals per 25.000 raons, però que després la seua consciència els dictarà una altra cosa. Ja passà això al congrés federal del 2000, quan escollírem Zapatero. No guanyà pels avals que tenia, sinó perquè la gent votava amb consciència. Compta molt el discurs al plenari, la perspectiva de futur, les actituds i els missatges que cadascú hem anat llançant.

—**Com a orador, teniu convicció.**

—Dic allò que pense, no allò que agrada a un altre. Sobre la ponència, mantinc la mateixa opinió des del primer dia. Els meus principis són irrenunciables. Uns altres hauran de dir si han mantingut o no les seues posicions.

“Proposar el canvi de nom no dóna cap credibilitat”

—**Sembla que hi ha una pugna Alarte-Puig, i vós la decantareu cap a un costat o un altre. De qui us sentiu més proper, ideològicament?**

—Jo, ideològicament, em sent proper a Francesc Romeu, que és qui guanyarà el congrés. Anem a pams: el secretari general pot guanyar d'un vot, com digué Zapatero al juliol d'enguany en ser preguntat pel congrés del PSPV. No entenc en polaritzacions: si pots esdevenir secretari general per un sol vot, ja no cal que pactes amb ningú, només cal convèncer la meitat més un dels delegats, en cas que hi haja dues candidatures; i encara menys si n'hi ha tres. Primer votem un secretari general; després ja votarem l'executiva, que serà quan s'escaurà de pactar. Jo em presentaré al congrés, pujaré a la trona, hi diré

la meua i espere obtenir un vot més que la resta.

—**Com penseu seduir els delegats?**

—Amb allò que dic des del 28 d'abril, quan vaig presentar-me. No serà cap novetat. Miraré els companys amb la cara ben alta i expressant els valors que defense. No sols importa el discurs, sinó també la convicció amb què el dius. Hi ha coses que ens diferencien, els precandidats. Jo he dit que vull ser secretari general i candidat a la Generalitat. Això no ho diuen tots, i qui ho ha afirmat se n'ha desdit segons si interessava o no a Madrid. Jo dic que vull un PSPV d'esquerres, que mire el futur i que parle dels vint anys vinents.

—**Dels altres precandidats, és amb Ana Noguera, amb qui compartiu més aspectes del discurs?**

—Hi ha coses d'ella que m'agraden, com n'hi ha de Ximo Puig i de Jorge Alarte. Som al mateix partit! Més que discursos, hi ha actituds, i tenen a veure amb la persona.

—**Voleu ser secretari general i candidat a la Generalitat. Són indestriables, l'una cosa de l'altra, o us conformaríeu només amb el segon títol?**

—El meu objectiu no és el partit, és la societat. No entenc, però, una bicefàlia. Al nostre partit i a la societat valenciana no s'entendria. Jo faré ambdues coses.

—**El vostre nom s'identifica molt amb el de Ciprià Ciscar.**

—Això fa molt de temps, ja!

—**Què us suggereix la seua figura política, però?**

—És amic meu i company. Ha tingut una trajectòria important, no sols al si del socialisme valencià, sinó també espanyol, i em mereix tots els respectes.

—**I Joan Lerma?**

—Lerma també. Ell i Ciscar han estat actors principals de la gran transformació que ha experimentat aquest país. És innegable, això. Una altra cosa és quin paper han de desenvolupar en el futur, que serà cabdal pel seu coneixement de la societat valenciana.

—**És factible un acostament a la candidatura de Joaquim Puig?**

—No tinc problemes amb ningú, però ho tinc clar: jo parlaré, des del lideratge, des de la secretaria general, de la configuració d'equips que treballen amb vista al futur i sobre uns principis irrenunciables. Vull posar punt final a la dreta. M'he pronunciat, ideològicament i programàticament, sobre què vull fer en ser escollit secretari general. I ho repetesc: la secretaria general es guanya d'un vot.

—**Vau rumiar de fer una esmena a la totalitat a la ponència. Finalment hi heu presentat més de cent esmenes. Tant es desmarca del vostre ideari?**

—Sóc l'únic candidat que ha organitzat una conferència política per a parlar-ne. Els companys que l'han redactada han generat debat al si de la formació i han evitat que sols parlem de noms. Alguns no baden boca, però alguns altres hem pres posició obertament. El problema del PSPV és que fa setze anys que parlem de personalismes, no d'estratègies.

—**Una qüestió clau de la ponència és rebatejar el PSPV com a PSCV. Us hi heu negat de ple. És innegociable?**

—Sí, absolutament. No parlem d'una marca comercial, parlem de la memòria històrica d'un partit, d'una posició històrica i de principis. Per tant, és del tot irrenunciable. És que parlem de la història! És que ara celebrem els trenta anys del PSPV! És que a la darrera Festa de la Rosa vam celebrar la unió del PSPV i del PSOE! Quin sentit té canviar-li el nom? Si el teu govern, a Espanya, ha aprovat la recuperació de la memòria històrica, per què he de renunciar jo a la meua memòria? Els socialistes no ens hem d'avergonyar de res: a l'inrevés, hem d'estar ben orgullosos de tota la feina feta per la societat valenciana i, sobretot, de la que farem.

—**Els autors de la ponència proposen un canvi de nom que segurament no serà aprovat. Fa dos mesos que es parla de PSCV... I ara? Això dóna sensació de credibilitat?**

“Més que discursos, hi ha actituds, i tenen a veure amb la persona”

—No, no en dóna. No en dóna gens. Aquesta serà la nostra tasca i allò que faré des de la secretaria general a partir de dilluns 29 a les 8 del matí.

—**El PSPV ha de ser més autònom respecte al PSOE?**

—Pense que hem de participar activament en la determinació de l'agenda del govern d'Espanya. No sóc partidari de crear cap crisi institucional; per a això, ja tenim Camps. M'estime més l'acord, el diàleg i la cooperació, però sempre des de la defensa contundent dels interessos valencians, tant a Madrid com a Brussel·les. D'ací, no em farà baixar ningú.

—**L'adopció de l'estructura provincial crearà tres regnes de taifes?**

—Jo vull que, del congrés, n'isca un PSPV ben estructurat. No vull passar revàlides, ni crisis institucionals a una província o una altra. En tot cas, vist així, ara tenim 26 regnes de taifes... O siga que, amb 3, hi eixim guanyant. Hem de veure la nova estructura provincial com una manera d'acostar-nos a la gent.

—**Quin serà el pes de les executives comarcals, doncs?**

—No podrà ser més d'allò que permet la norma federal. Els socialistes valencians tampoc no vam defensar les comarques aferrissadament al congrés federal.

—**Estaven perdudes. Només teníeu el suport de Catalunya i de Galícia.**

—Tant és. Que ho tingues perdut no vol dir que hages de renunciar als teus principis. Has de defensar-los fins a la fi. Siga com siga, mentre parlem de nosaltres, no parlem de la societat valenciana, i això ens fa perdre eleccions. A la gent tant li fa, si ens organitzem d'una manera o d'una altra. Dit això, si les comarques hagueren estat institucionalitzades, no haurien gosat eliminar la nostra estructura. I les mancomunitats? Les dotem de recursos o no? I les diputacions? Quan parlarem de les diputacions? Trobe a faltar aquests debats.

—**Parleu de guanyar el PP, però aquest partit té una penetració total a la societat. Governen la Generalitat, les diputacions, els ajuntaments més importants i sempre superen el 50% dels vots. Com es pot fer?**

—Acaba de dimitir Luis Díaz-Alperi [alcalde d'Alacant], Carlos Fabra [president de la Diputació de Castelló] insulta quan es veu acorralat, la perspectiva política de Camps és zero, la situació financera de la Generalitat és pitjor que la d'ara fa un any, la crisi afectarà especialment el País Valencià... No sé fins a quin punt el PP manté aquesta penetració.

Ara bé, no vull guanyar pels demèrits del PP, sinó tenir un partit més organitzat, amb les idees clares i una definició estratègica més definida. Aquest és el meu problema, al qual hem de respondre en aquest congrés. Sempre és culpa de l'altre i de Canal 9... No, no sols és això. Ens cal ser més al carrer, conèixer l'estat anímic de la militància, tenir posicions clares davant Madrid i Brussel·les, saber què volem oferir al poble valencià els vint anys vinents... Aquesta és la nostra tasca. M'acaba d'insultar una de les dirigents del PP [la portaveu, Sagrario Sánchez, l'ha titllat d'"extremista"], perquè dic coses que no fan gaire gràcia a la dreta. Doncs n'hauran de suportar moltes més. No sóc pessimista, en absolut. L'esquerra sempre ha produït els canvis, per impossibles que paregueren.